

1006-987 9

Historier i Billeder

for

Børn.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. Steen & Son.

[um 1870]

1935 K 859

U d r a a b e r e n.

(See Billedet paa Bindet!)

Kom hid! det strax begynder,
Nu maae I paaſe paa!
Naar Billeder man ynder,
Bør man dem og forſtaa.

Jeg Eder ſkal forflare
Om Høns, om Ræv og Hund,
Om Oldenborrens Fare, —
Til Angſt den havde Grund.

Alt, hvad der Lammet hændte
For dets Ulydigbed,
Hvordan det Livet endte,
Det paa en Priſt jeg veed.

Om Fuglen, ſom forvoven
Var Ratten kommen nær,
Om Jægeren i Skoven
Jeg ſkal fortælle her.

Om Frøer og Kaniner,
Om Gjedebuffens Horn,
Om Æbler og Rosiner,
Om Urter og om Korn, --

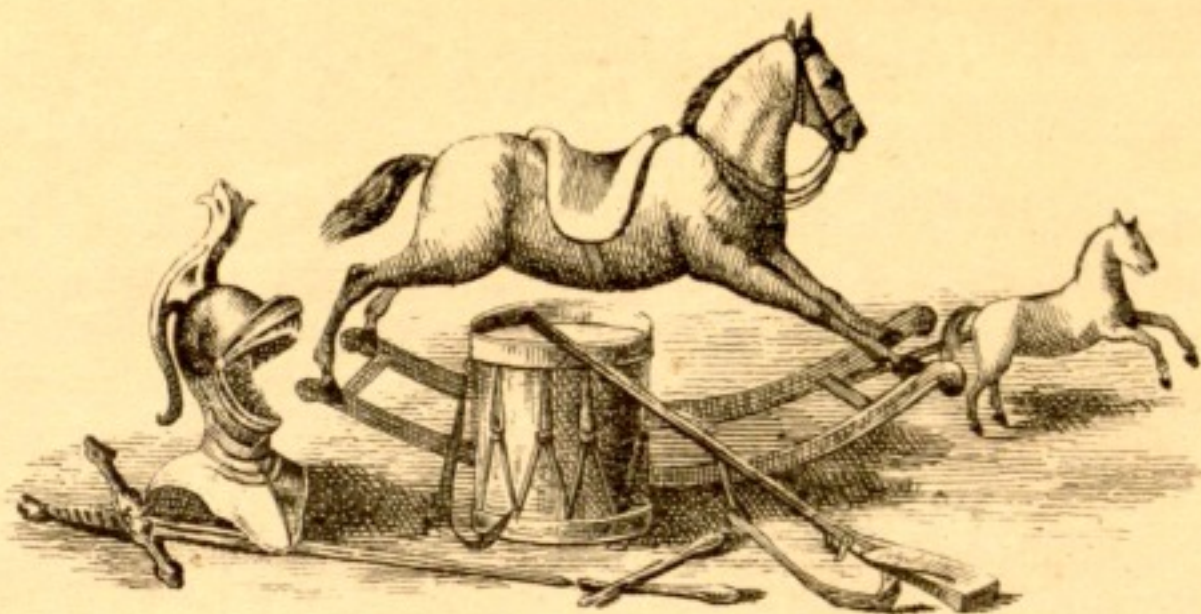
Om Gaas og Snegl og Hare
Og meget andet Rart,
Det vil I her erfare,
Og det begynder snart.

Om ægte Guldfasaner,
Ei hjemme hertillands, —
Dog, jeg Enhver formaner:
Smukt flittig vær, som Hans,

Som Mine, naar hun striffer,
Hvad selv I kunne see:
Da Julen Eder stikker
En Billedbog maaskee.

1.

Julegaver.

Rjæphest, Gyngehest, Gevær,
Tromme, Hjelm og Riddersværd,

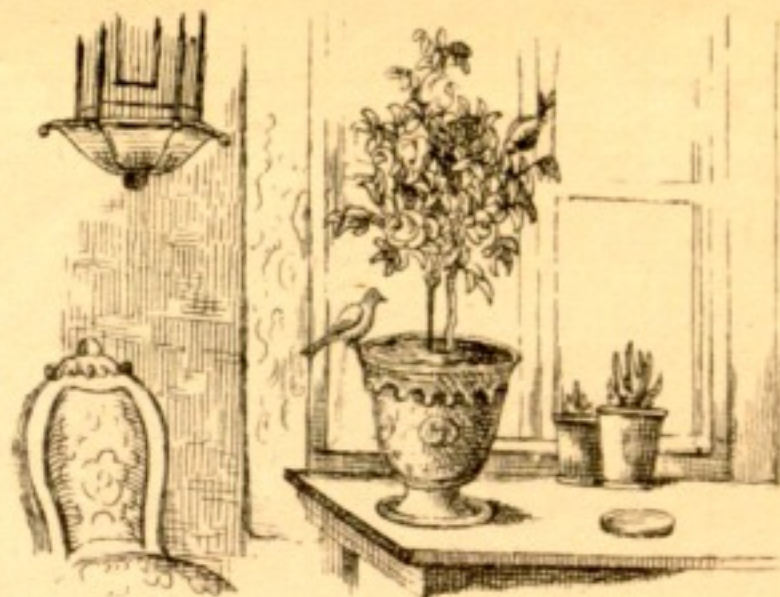

Rjokken, Kurve, Dukke, Billedbøger smukke,
Saadant bringer Julen med, hvor der findes — Artighed.

Den frække Fugl.

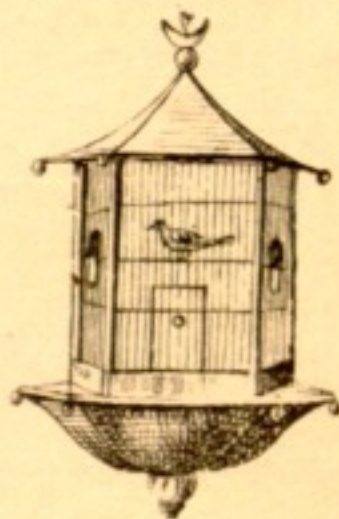
Den lille Fugl er tam og tapper,
Af Drengens Haand den Sukker napper.

Ru er den mæt; i Rosen-Grotten
Spadserer den paa Urtepotten.

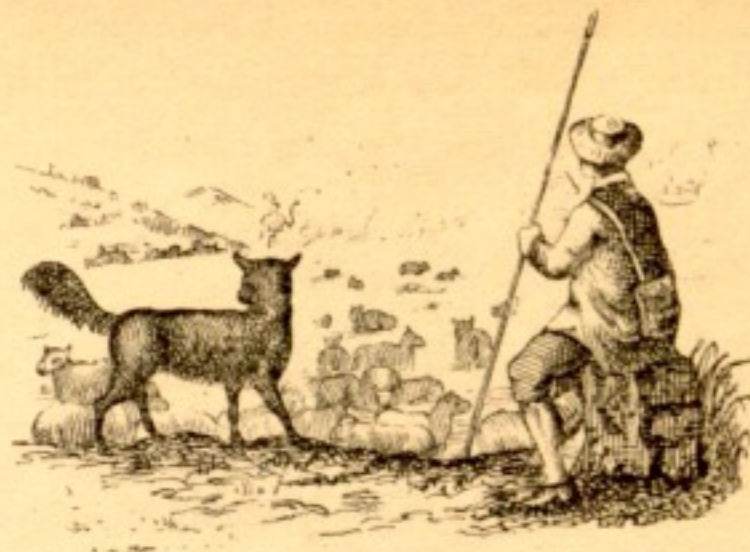

Paa Stolen Mis har længe luret;
Bips! flyver Fuglen ind i Buret.

Bag gyldne Stænger er den sikker;
Men Ratten sig om Munden slikker.

Det ulhdige Lam.

Til Lammet talte Faaret saa:
Mit Barn! Du maa ei fra Hjorden gaa;

En Hyrde passer trolig os,
Hans Hund kan Graabeen byde Trods."

Men Lammet var selvbraadig og sprang
Langt fra de Andre paa Bænge og Bang;

Da tudede Ulven — Hjælp kom forseent,
Det lille Lam forblødte sig reent.

See, det er Følgen, naar ei man lyder
Hvad Moder befaler eller forbyder!

Oldenborren.

Oldenborren paa Bladet sad
Og gottede sig i Solens Bad;

For Hanen og Hønen det var en Fangst,
Oldenborren blev ganske angst.

Just skulde den Stakkel ædes af dem,
Da Mester Ræv sig luskede frem.

Han havde vist slugt dem begge To,
Hvis Hunden ei havde forstyrret hans No.

Glink Ræven lob bort, thi Hunden var slem; men Hanen og Hønen listede hjem;
Oldenborren lettede Vingen; -- Til Skade kom dengang gudskeelov Ingen!

Jægeren.

En Jægersmand gaaer ud paa Jagt;
Hjort, Hare, Ræv tag Jer i Agt!

Du Stork, kan rolig gaa Din Vej;
Thi Jægeren Dig skyder ei.

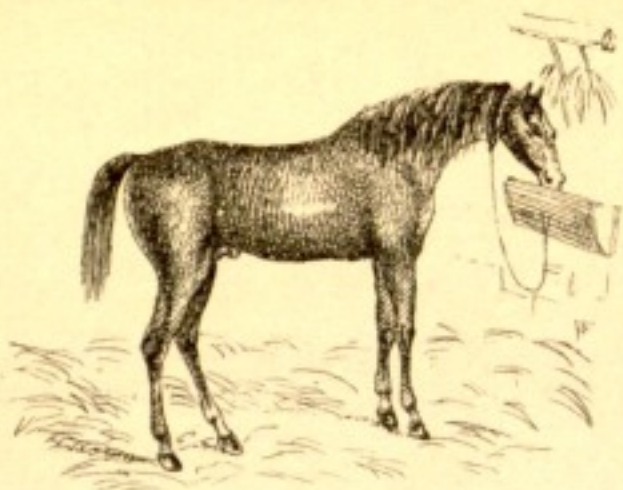
En Hjort flink over Hækken sprang
Og slap i Skoven denne gang;

Men Haren var for langsom — Plaf!
Den Jæger sigted, skød og traf.

Dog, hvor er Ræven? spørger Du;
Den staaer bag Busken skjult endnu.

Hvad Dyr æde og Børn spise helst.

Vor Hest skal Havre have,
Saa kan den trække og trave.

Grønt Foder maa Koen nyde,
For Mælk og Græsmør at yde.

Urter og Byg er Duernes Ret,
De plukke og pille det op saa net.

Men Havre og Korn ei Børnene prise,
Rosiner og Æbler de hellere spise.

Foraarsbal paa Engen.

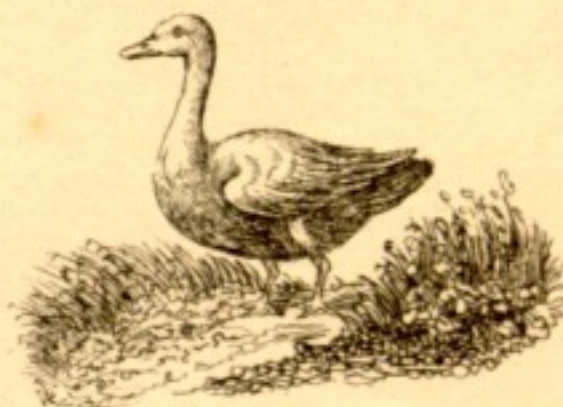
Paa Engen er Selskab med Sang og Spil,
Frøerne hoppe og kvække dertil.

Bien har surret og sværmet sig træt,
Raninerne mimre og glæde sig ret.

Sommerfugl flager, guldsfarvet og rød,
Suger af Blomster sig Honningen sød.

Gaasen, som vakler saa daarligt afsted,
Vil dog til Polka bestemt være med.

Ru dækket er Bordet, og Ingen forsmaa;
Hvad Hver holder af, kan her han faae.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

Hunden Nero.

Vor Neros Tapperhed var stor:
Mod And og Vællinger han foer,

Dg efter denne Veltesfærd,
Han Esvanen fandt et Angreb værd.

Mads Gedebuk udfordret blev,
Men han vor Helt paa Flugten drev.

Der ligger Hunden med en Bule,
Dg maa sin Skam og Skade skjule;

Ja, det sig meget vel kan hændes,
Man ud paa Skolen maa ham sende.

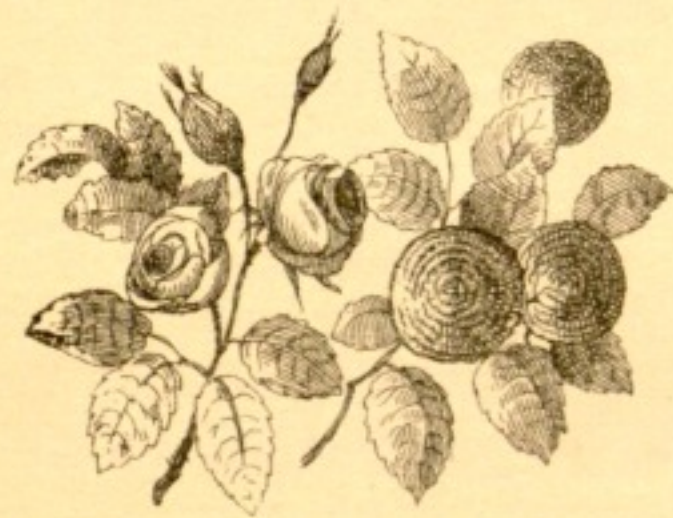
Hvad Barnet spørger om.

Jeg gad dog vide, hvorfor monstro,
 At Egernet flattrer og springer saa fro?

Jeg gad dog vide, hvorfor monstro,
 At Snegle i smukke Huse just boe?

Jeg gad dog vide, hvorfor monstro,
 Saa mange duftende Blomster groe?

Jeg gad dog vide, hvorfor monstro,
 I Dammen Fiskene svømme og roe?

Hvem har dem lært det? O siig mig det dog!
 Jeg gad det vide, for at blive ret klog.

Hans og Mine.

Hans med sit Tornister paa
See vi her til Skolen gaa.

Mine — ja man troer det ikke —
Selv kan sine Strømper strikke.

Og da Hans nu kommer hjem.
Bidst og Kjepehest faaer han frem.

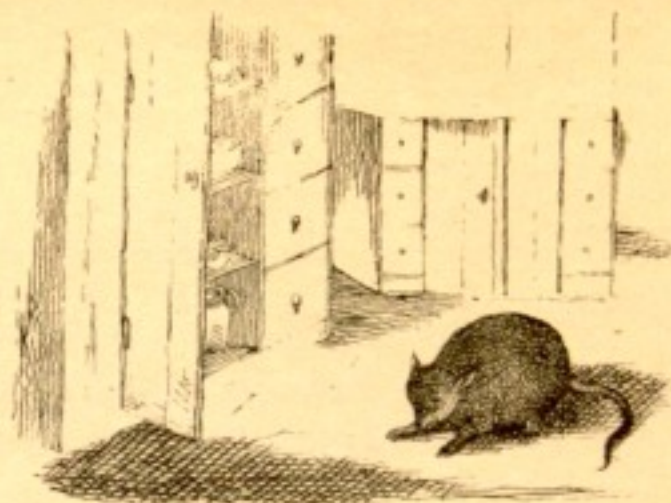
Mine i sit Kjøkken raver
Og til Dukken Kaffe laver.

Hans og Mine begge To
Gaae om Aftenen smukt til No.

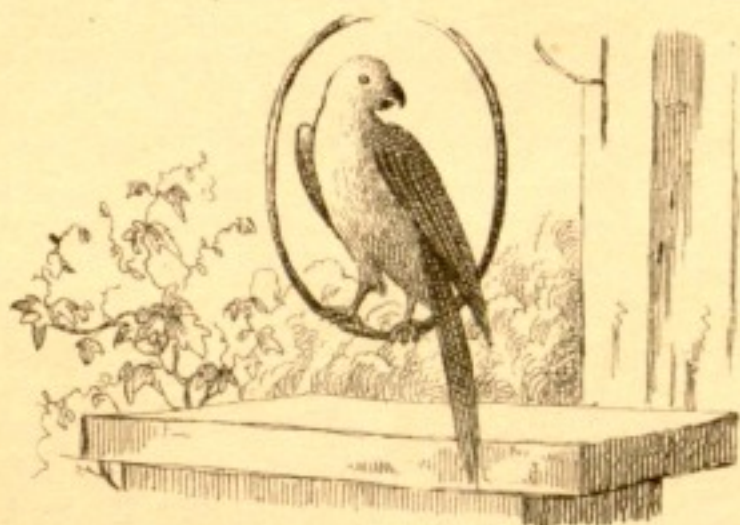
Slifmundene.

Spurven alt i Træet sad,
Kirsebær den stjerne gad.

Musen passede sit Snit,
Vilde gjerne slikke lidt.

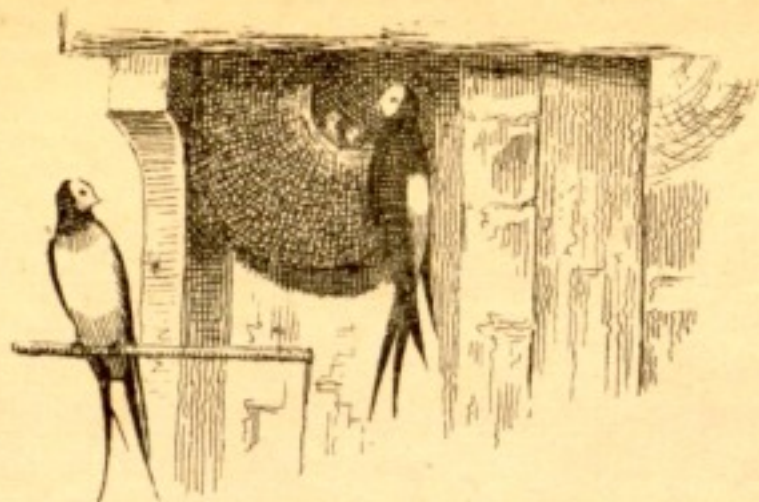
Papagvien saae sig om:
„Tyve!“ raabte den — „Kom, kom!“

Og man kom med Rost og Stok,
Jldtang og med Baaben nok.

Spurv og Muus man slog paa Flugt,
Sukker man beholdt og Frugt.

Svortes Dyrerne nytte og fornøie os.

Svaler deres Unger med Insekter made,
Som ellers vilde Marker og Haverne skade.

Guldfasanens og Paafuglens Dragt
Overgaaer Kongens i Glimmer og Pragt.

Gjedens Mælk tidt lindrer en Syg,
Rødkjælken fanger Fluer og Myg.

Æslet til Møllen kan Sækkene bære,
Hønen's Æg vil man nødigt undvære.

Altsaa: hvert Dyr, baade store og smaa,
Gjør Gavn eller Glæde, som bedst de formaae.

8.
Re
7-11

4-

324657

July
35
J

